

Les insinuants melodies de la línia blava

J.M. Hernández Ripoll

MARIA DEL MAR BONET (veu), JAVIER MAS (guitarra de dotze cordes, bandúrria i arxillaüt), FELIU GASULL (guitarra), DIMITRI PSONIS (santuri, buzuki, tzuràs i percussió), JORDI GASPÀR (contrabaix) i JORDI 'XOLI' SOLER (percussions). FESTIVAL GREC-95. PLAÇA DEL REI. BARCELONA 27 DE JULIOL DE 1995.

La línia blava no és en aquesta ocasió la línia cinquena del metropolità de Barcelona. La línia blava és en aquest cas el camí artístic que ha emprès fa anys Maria del Mar Bonet i que no abandona el color del mar Mediterrani, el blau de les aigües que banyen totes les costes. En un escenari blanc (el color de les illes), la cantant mallorquina va interpretar dimarts a la nit a la plaça del Rei de Barcelona el blau de les noves melodies que ha enregistrat en el disc motiu de presentació. *Salmaia* –així es diu– és una barreja d'aigües dolces i salades, de cançons velles i actuals procedents de diverses places de la Mediterrània, que, mitjançant la portentosa veu de l'artista, es converteixen en un emotiu creuer i en un bany al blau cristal·lí de les seves aigües.

Maria del Mar Bonet, com sempre en aquest marc acompanyada pel repicar de les campanes i pel crit de les gavines, va tornar al seu escenari barceloní com ho fa cada any: amb una banda que domina les melodies i que sap com fusionar les diverses sonoritats dels instruments, i amb una veu que continua pletòrica. Així mateix ho

assegurariem si no ens hagués obsequiat, a l'inici i a la fi del concert, amb una sèrie de cançons interpretades a cappella, o acompanyades d'una guitarra, que van fer posar els pèls de punta per la complexitat que demanen els seus registres vocals. De seguida vam entrar en aquest viatge mediterrani en què ciutats com l'Alguer, illes com Sicília o Eivissa, terres com Catalunya, Grècia i Turquia es converteixen en parades obligatòries d'aquesta línia blava que Maria del Mar abraça sota les seves melodies.

Tant és que sigui una cançó tradicional adaptada a ritme de *buzuka* o que la guitarra voli per uns compassos contemporanis firmats pel pare de Toti Soler: Maria del Mar convergeix en seu tot el que canta. Va dedicar al desaparegut Ovidi Montllor la cançó *A les portes de l'oblit* i a Victòria dels Àngels una cançó de bressol siciliana anomenada *Vengui la son*. Però aquests només van ser dos punts de parada i de reconeixement en una nit que no va perdre el nivell en cap moment. Els seus dos braços musicals, Javier Mas (sensacional en diversos moments i especialment a *Per Hipòcrates*) i Feliu Gasull (perfecte en el tema que al disc interpreta Toti Soler), no deixen de sorprendre per la seva contundència interpretativa, igual que la resta del grup, on el que té més possibilitats de lluir el seu virtuosisme interpretatiu és Dimitri Psonis, amb els seus instruments arribats de terres més orientals.

Amb moltes cares conegudes entre la platea (Paco Mir, Ventura Pons, Pau Riba, Ja Clua, Josep Tero...), el debut de Maria del Mar Bonet va ser un èxit. Les campanes avisaven que eren dos quarts de dotze de la nit quan la cantant s'acomiadava per primera vegada enmig de l'ovació del públic. Va sortir en diverses ocasions, amb els músics i sola, i la gent la reclamava una i una altra vegada, demostrant el respecte que sent per aquesta artista que ha arribat a un nivell interpretatiu privilegiat. La seva veu no té fronteres, no té mancances de cap mena, i ella la domina amb la saviesa que donen les taules i els anys de professió.

I és en aquesta línia blava a què hem fet referència amb tot el nostre respecte on la veu de Maria del Mar Bonet, recolzada per les insinuants melodies dels instruments mediterranis, es troba més còmoda, més volàtil, més fresca. Així s'entén la impaciència amb què el públic demanava la presència de l'artista a l'escenari quan passaven deu minuts de l'hora prevista, i la insistència del mateix públic –incrementat amb l'obertura de portes a partir del primer bis–, que volia continuar sentint els prodigis d'una veu que és patrimoni de la Mediterrània.